

Proloog

Omdat het ministerie van Defensie tijdens de Eerste Wereldoorlog aan het Major League Baseball een reisbeperking had opgelegd, werden de World Series, zoals het landskampioenschap honkbal in de Verenigde Staten heet, in 1918 in september gespeeld en verdeeld over twee speelsteden. De Chicago Cubs boden onderdak aan de eerste drie wedstrijden en de laatste vier zouden worden gespeeld in Boston. Nadat de Cubs de derde wedstrijd hadden verloren, stapten de twee ploegen op 7 september in de Michigan Central voor een treinrit van tweeënzeventig uur, werd Babe Ruth dronken en begon hij hoeden te pikken.

Het begon er al mee dat ze hem als een zoutzak aan boord moesten hijsen. Na de wedstrijd was hij naar een tent een paar straten oostelijk van Wabash gegaan, waar je kaarttafels had, je glas gevuld bleef en je een paar dames kon krijgen. Als Stuffy McInnis niet had geweten waar ze hem konden vinden, zou Babe de terugreis gemist hebben.

Uiteindelijk stond hij op het balkon van de laatste wagon te kotsen toen de trein even na achten het Illinois Central Station uit pufte en zich een weg zocht langs de stallen van de veemarkt. De lucht was wellig van de rook en de stank van geslacht vee, en Ruth mocht doodvalen als hij aan de zwarte hemel één ster kon vinden. Hij nam een slok uit zijn heupfles, gorgelde, spoelde gorgelend met de whiskey het braaksel uit zijn mond en spuwde het over de metalen reling. Hij keek hoe de stralende skyline van Chicago voor hem oprees terwijl hij er vandaan gleed. Zoals zo vaak wanneer hij een stad achter zich liet terwijl hij vol drank zat, voelde hij zich dik en verweesd.

Hij nam nog wat whiskey. Op zijn drieëntwintigste begon hij uiteindelijk een van de meest gevreesde slaglieden van de league te worden. In

dat jaar waren er in de American League bij elkaar 98 homeruns gemaakt, waarvan Ruth er elf op zijn naam had staan. Goddomme, bijna twaalf procent. Ook als je de drie weken in juni meetelde toen hij niet in vorm was, begonnen de werpers hem nu toch met respect te behandelen. Net als de slaglieden van de tegenstander, want Ruth had de Sox dat seizoen naar dertien overwinningen gepitched. Hij had verder bij 59 wedstrijden op links gestaan en bij dertien op het eerste honk.

Maar hij had moeite met ballen van linkshandige werpers. Dat was zijn makke. Zelfs nu alle teams op minimale sterkte waren doordat er zoveel spelers onder dienst waren geroepen, zagen managers van de tegenstanders kans Ruths zwakke plek uit te buiten.

Laat ze doodvallen.

Hij zei het tegen de wind en nam nog een slok uit zijn heupfles, een cadeautje van Harry Frazee, de eigenaar van de Sox. Ruth was in juli bij het team weggegaan om te gaan spelen bij de Chester Shipyards in Pennsylvania. De reden was dat coach Barrow veel meer zag in Ruths werparm dan in zijn knuppel en Ruth genoeg had van het werpen. Wanneer je iemand uitwierp, kreeg je een applausje. Maar wanneer je een homerun sloeg, gingen ze uit hun dak. Het probleem was dat de Chester Shipyards hem ook liever zagen werpen. Toen Frazee met een rechtszaak dreigde, stuurde de Shipyards Ruth terug.

Frazee had bij de trein gestaan en was met Ruth naar de achterbank van zijn Rauch & Lang Electric Opera Coupé gelopen. De wagen was kastanjebruin met zwarte biezen en het verbaasde Ruth altijd weer dat je jezelf in de lak kon zien, wat voor weer of tijd van de dag het ook was. Hij vroeg Frazee wat zo'n auto nou kostte, en die had wat over de grijze bekleding zitten wrijven terwijl zijn chauffeur Atlantic Avenue opdraaide. 'Meer dan jij, Mr Ruth,' had hij gezegd, waarna hij Ruth de heupfles had gegeven.

In het tin stond gegraveerd:

RUTH, G.H.
CHESTER, PA
1/7/18 - 7/7/18

Hij ging er met een vinger overheen en nam nog een slok. De vette lucht van koeienbloed vermengde zich nu met de metalige reuk van de fabriekssteden en warme spoorstaven. *Ik ben Babe Ruth*, wilde hij vanaf de trein schreeuwen. En wanneer ik niet dronken en alleen ach-

ter op een treinwagon sta, ben ik iemand om rekening mee te houden. Een radertje in het grote geheel, ja, dat weet ik ook wel, maar een met diamanten bezet radertje. Het radertje der raderen. Er komt een dag...

Ruth hief zijn heupfles en proostte met een lange reeks obsceniteiten en een brede grijns op Harry Frazee en alle Harry Frazees van deze wereld. Hij nam nog een slok en die ging naar zijn oogleden en trok ze omlaag.

‘Ik ga slapen, ouwe,’ fluisterde Ruth tegen de nacht, tegen de skyline, tegen de lucht van geslacht vee. Tegen de donkere velden van het Middenwesten die voor hen lagen. Tegen elk asgrauw fabrieksstadje tussen hier en Governor’s Square. Tegen de rokerige sterrenloze hemel.

Hij stommelde de slaapcoupé in die hij deelde met Jones, Scott en McInnis, en toen hij ’s morgens om zes uur wakker werd, nog helemaal in de kleren, was hij in Ohio. Hij ontbeet in de restauratiewagen, dronk twee potten koffie en keek naar de rook die opsteeg uit de schoorstenen van de ijzergieterijen en staalfabrieken die weggedoken lagen in de heuvels. Hij had hoofdpijn en hij goot een paar druppels uit zijn heupfles in zijn koffie en toen deed zijn hoofd geen pijn meer. Hij speelde een tijdje canasta met Everett Scott, en toen bleef de trein een hele tijd staan in Summerford, weer zo’n fabrieksstadje, en toen ze hun benen strekten op een veldje net achter het station hoorde hij voor het eerst van een staking.

Het waren Harry Hooper, aanvoerder van de Sox en rechtsvelder, en tweede-honkman Dave Shean, die stonden te praten met linksvelder Leslie Mann en achtervanger Bill Killefer van de Cubs. McInnis zei dat dat viertal de hele reis al aan het smiespelen was geweest.

‘Waarover?’ zei Ruth, zonder echt zeker te weten dat het hem iets kon schelen.

‘Geen idee,’ zei Stuffy. ‘Tegen betaling missen van vangballen misschien? Het spel weggeven?’

Hooper kwam over het veldje naar hen toe. ‘We gaan staken, jongens.’

Stuffy McInnis zei: ‘Je bent dronken.’

Hooper schudde zijn hoofd. ‘Ze naaien ons, jongens.’

‘Wie?’

‘De Commissie. Wie anders? Heydler, Hermann, Johnson. Zij.’

Stuffy McInnis strooide tabak in een vloeitje en gaf het papier een delicaat likje en draaide de uiteinden dicht. ‘Hoezo?’

Stuffy stak zijn sjekkie aan en Ruth nam een slok uit zijn fles en keek over het veld naar een rijtje bomen onder de blauwe hemel.

‘Ze hebben de verdeling van de entreekosten veranderd, het percentage van wat er binnenkomt. Dat hebben ze van de winter al gedaan, maar nu pas komen ze er mee.’

‘Ho even,’ zei McInnis. ‘We krijgen zestig procent van de eerste vier wedstrijden.’

Harry Hooper schudde zijn hoofd en Ruth voelde zijn aandacht verslappen. Zijn blik viel op telegraafdraden die langs het veld liepen en hij vroeg zich af of je ze kon horen zoemen als je dichtbij kwam. Entreeinkomsten, verdeling. Ruth wilde een ander onderwerp, steviger kost.

Harry zei: ‘We krégen zestig procent, nu nog maar vijfenvijftig. Bezoekersaantallen dalen. De oorlog, snap je? En het is onze plicht als goede vaderlanders om vijf procent minder te vangen.’

McInnis haalde zijn schouders op. ‘Nou, dan is het onze – ’

‘En daarvan gaat veertig procent naar Cleveland, Washington en Chicago.’

‘Waar is dat goed voor?’ zei Stuffy. ‘Omdat we ze naar de tweede, derde en vierde plaats hebben geslagen?’

‘En verder gaat er nog eens tien procent naar oorlogsliefdadigheid. Voel je ’m?’

Stuffy trok een lelijk gezicht. Hij leek bereid iemand een schop te geven, een kleiner iemand naar wie hij lekker kon uithalen.

Babe gooide zijn pet in de lucht en ving hem achter zijn rug op. Hij pakte een steen en gooide hem hoog de lucht in. Daarna gooide hij zijn pet weer in de lucht.

‘Het komt best goed,’ zei hij.

Hooper keek hem aan. ‘Wat?’

‘Waar je het net over had,’ zei Babe. ‘We krijgen het wel terug.’

Stuffy zei: ‘Hoe dan, Gidge? Kun je me dat vertellen? Hoe dan?’

‘Op een of andere manier.’ Babe voelde de hoofdpijn weer terugkomen. Van praten over geld kreeg hij hoofdpijn. Hij kreeg hoofdpijn van de wereld: bolsjewieken die de tsaar van zijn troon stootten, de Kaiser die met zijn zware laarzen Europa onder de voet liep, anarchisten die in zijn eigen land op straat met bommen smeten en parades en brievenbussen opbliezen. De mensen waren boos, de mensen schreeuwden, er stierven mensen in de loopgraven en anderen demonstreerden bij fabrieken. En het had allemaal met geld te maken. Dat had de Babe in ieder geval wel door. Maar erover denken vond hij afschuwelijk. Hij vond geld best fijn, heel fijn zelfs, en hij wist dat hij veel verdiende en nog veel meer ging verdienen. Hij had een leuke nieuwe motorfiets, en

hij kocht graag goede sigaren en logeerde graag in luxe hotelkamers met zware gordijnen en vond het leuk rondjes te geven in de bar. Maar hij had een hekel aan denken of praten over geld. Hij wilde gewoon naar Boston. Hij wilde een balletje slaan, de bloemetjes buiten zetten. Op Governor's Square barstte het van de bordelen en goede kroegen. De winter was in aantocht en hij wilde genieten zolang het kon, voor de sneeuw ging vallen, voor de kou kwam. Voor hij vastzat in Sudbury bij Helen en de paardenlucht.

Hij gaf Harry een mep op zijn schouder en herhaalde zijn inschatting: 'Het komt best in orde. Dat zul je zien.'

Harry Hooper keek naar zijn schouder, keek weg over het veldje en keek Ruth aan. Die lachte.

'Wees jij nou maar een brave Babe,' zei Harry Hooper, 'en laat de gesprekken over aan de mannen.'

Harry Hooper keerde hem zijn rug toe. Hij droeg een platte strohoed, die hij een beetje achterover had gezet. Ruth had de pest aan strohoeden, zijn gezicht was er te rond, te gevuld voor. Met een strohoed op was hij net een kind dat in de verkleedkist is gedoken. Hij zag al voor zich hoe hij Harry's strohoed pakte en op het dak van de trein gooiden.

Harry liep met zijn kin omlaag weg, het veldje op, en nam Stuffy McInnis aan de elleboog mee.

Babe pakte een steen en hield zijn blik gericht op Harry's seersuckerjasje, stelde zich daar de handschoen van de achtervanger voor, stelde zich het geluid ervan voor, een scherpe steen tegen een scherpe ruggengraat. Maar hij hoorde een ander scherp geluid dat in zijn hoofd verdringen, een knal veraf die erg veel leek op de knal van een stammetje in de open haard. Hij keek in oostelijke richting waar het veldje eindigde bij een stel bomen. Hij hoorde het zachte sissen van de trein achter zich en de verwaaide stemmen van de spelers en het ruisen van het gras. Er liepen twee machinisten achter hem langs die het hadden over een gescheurde flens, dat het ze twee, misschien wel drie uur zou kosten om hem te maken, en Ruth dacht: *Twee uur in dit rotgat?* En toen hoorde hij het weer: een droge tik een stuk verderop, en hij wist dat er achter die bomen iemand aan het honkballen was.

Hij stak het veldje over, alleen en zonder dat iemand het zag, en hoorde de geluiden van de honkbalwedstrijd dichterbij komen – de zangerige kreten, het woeste gedoe van voeten die in het gras achter een bal aan zitten, de natte klets waarmee een bal in de handschoen van de verrevelder zijn dood tegemoet ging. Hij liep tussen de bomen

door en deed ondertussen vanwege de warmte zijn jas uit. Toen hij tussen de bomen vandaan kwam, werd er net gewisseld en draafden mannen naar een strook grond langs de lijn naar het eerste honk, terwijl een andere groep van een strook bij het derde honk het veld op kwam. Zwarte mannen.

Hij bleef staan waar hij stond en knikte naar de middenvelder die kwam aangedraafd om zijn plaats, een paar meter bij hem vandaan, in te nemen. De middenvelder knikte kort terug en daarna was het of hij de bomen afspeurde om te zien of er vandaag nog meer blanke mannen zouden opdoemen. Daarna keerde hij Babe de rug toe, boog zich voorover en zette zijn hand en de handschoen op zijn knieën. Het was een forse kerel, even breed in de schouders als Babe maar niet zo zwaar rond zijn middel en (moest Babe toegeven) bij zijn achterwerk.

De werper verspilde geen tijd. Hij deed nauwelijks aan voorwerk maar had verdomd lange armen en zwaaide met zijn rechterarm alsof hij een steen over een oceaan heen wilde katapulteren, en zelfs vanaf zijn plek kon hij zien dat de bal als een gloeiende kogel over de plaat vloog. De slagman haalde strak uit maar zat er nog anderhalve decimeter naast.

Maar bij de volgende worp was het raak, en goed raak, met een knal die alleen afkomstig kon zijn van een knuppel met een barst, en de bal kwam recht op hem af en vloog toen traag de lucht in, als een eend die besluit de rugslag te gaan doen, en de middenvelder deed één stap, opende zijn handschoen en de bal viel, als tot zijn opluchting, precies in het midden van het leder.

Ruths ogen waren nooit getest. Dat wilde hij niet hebben. Maar hij wist wel dat hij veel beter zag dan de meeste mensen. Al vanaf zijn jonge jaren kon hij straatnaamborden, zelfs als ze op straathoeken geschilderd waren, van veel verder af lezen dan andere mensen. Hij kon de textuur van de veren van een roofvogel honderd meter boven zijn hoofd zien, op jacht, zich als een kogel op zijn prooi stortend. In zijn ogen waren ballen dik en langzaam. Wanneer hij op de werpheuvel stond, leek de handschoen van de achtervanger een kussen van een hotelbed.

Dus kon hij van deze afstand zien dat het gezicht van de volgende slagman een ravage was. Het was een klein kereltje, broodmager, maar beslist met iets vreemds aan zijn gezicht, rode striemen, of littekenweefsel op een toffeekleurige huid. Hij stond in het slagperk te stuiteren van energie, hij hupte en ging door de knieën, een windhond in zijn

starthok die zijn best doet om niet te exploderen. En toen hij na twee misslagen de bal raakte, wist Ruth dat dit zwartje ging vliegen, maar zelfs hij had er niet op gerekend dat de man zo snel zou zijn.

De bal was nog niet klaar met zijn boogvlucht naar de voeten van de rechtsvelder (Ruth wist al voor het zover was dat hij hem ging missen) toen de windhond het eerste honk al rondde. Toen de bal het gras raakte, pakte de rechtsvelder hem met zijn blote hand, deed een halve stap en liet hem in één beweging los, en de bal vertrok van zijn hand alsof hij in bed bij zijn dochter was ontdekt, en nog voor hij met zijn ogen kon knipperen lag de bal in de handschoen van de tweede-honkman. Maar de windhond stond al op het tweede. Rechtop. Gleed niet, dook niet. Zwierde er binnen alsof hij de ochtendkrant kwam halen, keek achterom naar het middenveld tot Ruth beseftte dat hij naar hem keek. Dus tikte Ruth aan zijn pet, waarop de jongen onaangenaam en brutaal naar hem lachte.

Ruth besloot de knaap in het oog te houden omdat hij wist dat, wat hij ook ging doen, het iets bijzonders zou zijn.

De man op het tweede honk had gespeeld voor de Wrightville Mudhawks. Hij heette Luther Laurence en was in juni uit het team gegooid nadat hij ruzie had gekregen met Jefferson Reese, de teammanager en eerste-honkman, een Oom Tom met grote tanden en een brede grijns die zich bij blanken gedroeg als een geparfumeerde poedel en zijn eigen mensen in zijn werkhuis net buiten Columbus kleinerde. Luther hoorde de details op een avond van een meisje met wie hij wat had, een prachtige jongedame Lila geheten, die net als Reese in dat huis werkte. Lila vertelde hoe Reese op een avond in de eetkamer soep opdiende uit de terrine terwijl de blanken maar dooremmerden over onbeschaamde negers in Chicago, over de brutale manier waarmee ze over straat liepen en zelfs hun ogen niet neersloegen wanneer er een blanke vrouw voorbijkwam. Die lul van Reese slijmde mee met: ‘Heerejee, het is een schande. Yes, suh, die zwartjes in Chicago zijn niks als chimpansees tussen de lianen. Geen tijd voor kerkgang, wil niks als zich lam drinken op vrijdag, zich arm poken op zaterdag en de hele zondag met de vrouw van een ander in bed liggen.’

‘Zei hij dat?’ vroeg Luther aan Lila in de badkuip van het Dixon Hotel, Alleen voor Zwarten. Hij maakte schuim en veegde de klodders over Lila’s kleine, stevige borsten en genoot van het beeld van de belten op haar vel, vel met de kleur van ongepolijst goud.

‘En nog veel ergere dingen,’ vertelde Lila. ‘Maar spreek hem er niet op aan, schat. Het is een smeerlap.’

Toen Luther hem er toch op aansprak in de dug-out op het Inkwel Field, was Reeses glimlach meteen weg en kwam er zo’n blik in zijn ogen – een harde, oeroude blik van niet genoeg afstand hebben genomen van de kwellende zon op de katoenvelden – die Luther aan het denken zette – oh-oooh – maar toen zat Reese al boven op hem en kwamen zijn vuisten als de achterkant van een knuppel op Luthers gezicht neer. Luther vocht als een leeuw, maar Reese was meer dan twee maal zo oud en had tien jaar gediend als huisneger en zo veel woede diep in zich opgekropt dat toen die er eindelijk uitkwam, dat des te woester en feller gebeurde omdat hij zo lang in de diepe duisternis opgesloten was geweest. Hij sloeg Luther de grond in, met snelle, gemene vuistslagen, hij sloeg hem tot het bloed, vermengd met de aarde en de kalk en het stof van het veld, in strepen van hem af liep.

Aeneus James, zijn vriend, zei op de armenafdeling van St. John’s: ‘Shit, man. Je bent toch zo snel? Waarom ben je hem niet gepeerd toen je de blik in die ouwe zijn ogen zag?’

Luther had een lange zomer de tijd gehad om over die vraag na te denken, en nog altijd wist hij het antwoord niet. Hij was dan wel snel, en hij kende niemand die sneller was dan hij, hij vroeg zich ook af of hij misschien genoeg had van rennen.

Maar nu hij naar die dikke man keek die op Babe Ruth leek en die vanaf de bomen naar hem stond te kijken, merkte Luther dat hij dacht: jij denkt dat je wel iemand hebt zien hardlopen, blanke meneer? Niks ervan. Nu krijg je pas echt iets te zien. Kun je je kleinkinderen vertellen.

En hij sprintte weg op het moment dat Sticky Joe uit die octopusachtige werpbeweging van hem kwam, had een minifractie van een seconde de tijd om de ogen van de blanke net zo ver als zijn buik te zien uitpuilen. Luthers voeten bewogen zo snel dat de grond eerder onder hem doordraaide dan dat hij erover liep. Hij voelde de grond echt bewegen, als een rivier in het vroege voorjaar, en hij zag voor zich hoe Tyrell Hawke bij het derde stond, beverig omdat hij de hele nacht drinkend had doorgehaald, en daar rekende Luther op omdat hij vandaag niet tevreden zou zijn met alleen maar het derde honk, no sir, dat mocht je best denken, maar je kon beter denken dat honkbal een spel van snelheid is en ik ben de snelste hufter die je ooit te zien krijgt, en toen hij opkeek, was het eerste wat hij zag Tyrells handschoen naast zijn oor. Het volgende wat hij zag, links van hem, was de bal, een vallende ster

die was afgebogen en een rookspoor had. Luther riep ‘Boeh!’ en het kwam er hoog en scherp uit en ja hoor, Tyrells handschoen schoot een stuk omhoog. Luther dook en de bal siste onder Tyrells handschoen door, kuste de haartjes in Luthers nek, net zo heet als het scheermes bij Moby’s Barbershop op Meridian Avenue, en Luther tikte het derde honk met de tenen van zijn rechtersvoet aan waarna hij langs de lijn kwam aangestormd. De grond schoot zo snel onder hem door dat hij het gevoel had dat er niet genoeg zou zijn, dat hij over de rand van een klif zou gaan, misschien wel hup van de wereld af. Hij hoorde de achtervanger, Ransom Boynton, om de bal schreeuwen: ‘Hierheen! Hierheen!’ Hij keek op, zag Ransom een paar meter voor zich, zag aan zijn ogen, aan het spannen van zijn knieschijven dat de bal er aankwam en nam een hap adem ter grootte van een blok ijs, veranderde zijn kuit in springveren en zijn voeten in pistoolhanen. Hij raakte Ransom zo hard dat hij het nauwelijks voelde, vloog gewoon over hem heen en zag de bal in het houten schot achter de thuisplaat slaan op exact hetzelfde moment waarop zijn voet de thuisplaat raakte. De twee geluiden – het ene hard en helder, het andere schuifelig en stoffig – omarmden elkaar. En hij dacht: sneller dan een van jullie in zijn dromen ooit zal zijn.

Hij kwam tot stilstand tegen de borst van zijn ploeggenoten. Tijdens hun schouderklopjes en juichkreten draaide hij zich om want hij wilde het gezicht van die dikke blanke man zien, maar die stond niet meer bij de bomerrij. Nee, hij was al bijna bij het tweede honk, kwam over het veld naar Luther gedraafd, met die kleine babyface een en al geschud en lach, en met ogen die in de kassen ronddraaiden alsof hij net vijf was geworden en iemand hem had verteld dat hij een paard kreeg en hij zijn lijf niet meer onder controle had en wel moest schudden en springen en rennen omdat hij zo blij was.

En Luther kreeg het gezicht nu echt te zien en dacht: nee.

Maar toen kwam Ransom naast hem staan en zei het hardop: ‘Julie zullen het niet geloven, maar dat daar is Babe Ruth die daar goddomme als een dikke goederentrein op ons af komt gedenderd.’

‘Mag ik meedoen?’

Ze geloofden hun oren niet. Dat was nadat hij naar Luther toe was gerend en hem had opgetild, boven zijn gezicht had gehouden en had gezegd: ‘Alle machtig, ik heb heel wat mensen zien hardlopen, maar ik heb nog nooit – en dan bedoel ik ook nooit – iemand zo hard

zien lopen als jij.’ En hij had zijn armen om hem heen geslagen en hem op zijn rug geklopt terwijl hij zei: ‘Hemeltjelief, wat een schitterend gezicht.’

En dat was nadat ze hadden vastgesteld dat hij echt Babe Ruth was. Het verbaasde hem dat zo veel mensen van hem hadden gehoord. Maar Sticky Joe had hem een keer in Chicago gezien, en Ransom had hem tweemaal getroffen in Cincinnati, waar hij hem had zien werpen en links had zien staan. De rest kende hem van de sportpagina’s in de kranten en *Baseball Magazine*, en daar gingen Ruths wenkbrauwen bij omhoog alsof hij niet kon geloven dat er op deze wereld bruintjes waren die konden lezen.

Ruth zei: ‘Jullie willen zeker wel een paar handtekeningen.’

Daar leek niemand erg in geïnteresseerd en Ruth trok een lang gezicht toen iedereen een reden had om naar zijn schoenen of de lucht te kijken.

Luther dacht erover Ruth te vertellen dat er een stel verdraaid goede spelers voor hem stond, een paar ongelogen legendarische figuren. Die man met de octopusarm? Die scoorde vorig jaar 32-2 voor de Millersport King Horns in de Ohio Mill Workers League. 32-2 met een ERA van 1,78. Doe hem dat maar eens na. En Andy Hughes, die deze keer korte stop is voor onze tegenstander, want dit is een pretwedstrijd, heeft .390 geslagen voor de Downtown Sugar Shacks van Grandview Heights. Bovendien hadden alleen blanken iets met handtekeningen. Wat stelde een handtekening nou helemaal voor: een krabbel op een stukje papier.

Luther opende zijn mond om het uit te leggen, maar één scherpe blik op Ruths gezicht en hij zag dat het niets uitmaakte: de man was een kind. Een giechelend nijlpaard van een kind met dijen zo dik dat je zijtakken verwachtte, maar wel een kind. Hij had de grootste ogen die Luther ooit had gezien. Dat zou Luther zich nog jaren herinneren als hij foto’s in de kranten zag, toen hij die ogen steeds kleiner en donkerder zag worden. Maar op dat moment, op dat veld in Ohio, had Ruth de ogen van een dik jongetje op het schoolplein, vol hoop en vrees en verwijfeling.

‘Mag ik meespelen?’ Hij stak zijn sint-bernardshondenpoten uit. ‘Met jullie?’

Ze hadden het bijna niet meer, lagen krom van het lachen, maar Luther hield zijn gezicht in de plooi. ‘Tja...’ Hij keek om zich heen naar de anderen, en terug naar Ruth, nam er de tijd voor. ‘Ligt eraan,’ zei hij. ‘Weet u iets van honkbal, *sub*?’